

MENSELJKE REVOLUTIE

Seminar

23 mei 2024
AFAS Theater Leusden

Ergens, tussen systeem en ster,

in de verte en daar ver vandaan,
in het lied dat je 's avonds zachtjes zingt
op de rafelige randen van ruw en rauw,

droom ik je dichtbij

op klaarlichte dagen, of in het holst van de nacht,
ergens tussen dauw en gloed, droom ik je dichtbij
soms vervloeken we de dagen, soms dragen we tranen van geluk,
spreken we van al het lelijke, en spreken we van al het moois,
voelen we de woorden smeulen op onze tongen,
maar slikken we steeds weer de verhalen in,

we zeggen:

“verdriet zal er altijd wezen zoals geluk
ook steeds weer te vinden is”

en daarom schreef ik deze woorden, spreek ik dit verhaal,
om te vertellen dat het nog altijd zoeken is, naar het soort licht
dat niet enkel jezelf uit een schaduw trekt, een haard
laten warmen wie het maar warmen kan,
de schutting over, de omheining door,
ontmaskeren wat te lang vermomd werd,
de hand grijpen van wie achterbleef,

een verhaal, voor wie de storm alsmaar aantrekt,
ergens in een wereld die zindert, wie snakt naar adem
maar lucht tekort komt, voor wie antwoordt met moed,

omdat angst de vraag stelde, voor wie weigert

delen van zichzelf te verstoppen om te passen
in het onmenselijke, tussen giftige voortvarendheid
en onwrikbare liefde, tussen ieder woord dat ik spreek
en ieder woord dat ik ongenoemd laat,

een verhaal voor wie nog dromen durft,
op een kussen vol met zorgen, voor wie
de belofte al zo lang hoort, maar onze daden
nog altijd mist, al jaren leeft in een alsmaar
haperende vooravond, met twijfelende
vingertoppen een toekomst voor
het grijpen ziet, voor wie zegt;

“al ben ik er nog nooit geweest,
verlang ik naar die tijd terug”

een belofte die vertelt elkaar te blijven vinden,
de mensen dichtbij, de namen en gezichten die dwars door
dit leven heen nog geen dag bij je vandaan zullen raken,
langs laaghangende wolken, rookpluimen of dichte mist,
tussen traan en tegenslag, tussen leed en droefenis,

voor wie dezelfde honger draagt, maar de krampen verbergt
door overeind te blijven, gevechten met zichzelf verloor,
maar het strijden nooit verleren zou, voor wie zich
weigert te verstoppen voor de dingen
die ons mens maken, daar zou ik
spreken van al het lelijke en zou ik
spreken van al het moois, ik zou

spreken zoals het leven haar
laat zien, ja precies daar,

daar zullen we onze stem moeten laten klinken
als iemand die nog dromen durft, want wie je ook bent,
en wat je ook doet, verdriet zal er altijd wezen zoals geluk
ook steeds weer te vinden is, ja deze is voor wie,

opkijkt in elke beproeving, voor wie durft te blijven 'houden van',
tegen elke verwachting in, zich nog geen dag verlammen laat
door leed of droefenis, wie durft te onthouden dat we
de meeste dingen nog altijd leren ergens onderweg,

in weer een volgend uitzicht, in het verleiden
van stilstand tot haar eerste pasjes, een dagdroom
zo grenzeloos van alles wat nog voor ons ligt,
voor wie durft te blijven streven naar
alles wat ons samenbrengt,

voor wie zich niet blindstaart op een bestemming,
nee, het is niet de voldoening, het is niet het arriveren,
een langverwacht uitzicht laat nog altijd minder zien
dan je zo verbeterd hopen kon, kortstondig, vluchtig,
steeds weer naar een volgend uitzicht,
alsof het één zijn waarde verliest
wanneer het andere in zicht komt,

ergens tussen systeem en ster,
traan en tegenslag en bovenal,
die onwrikbare liefde,
tussen ons.

(Slot)

Probeer het niet,
waag het niet, om onderweg te zijn
naar iets wat je al die tijd met je meedroeg,

verwar de tijd die je neemt, niet met stilstand,
een nieuw begin, mag even duren, moet even op gang komen,
mag daarin zelfs struikelen als het moet, de eerste meters,
liggen wel vaker onder een dreigende lucht,

waag het niet om te vergeten, dat gaandeweg een route vinden
niet hetzelfde als verdwalen is, zoals niet iedere bestemming
een plek hoeft te zijn, dat het ook een moment kan zijn,
waarop iets voor een eerste keer goed voelt,

van de meeste dingen leren we pas hun waarde,
wanneer we het leren te delen, wanneer we begrijpen,
hoe het al die tijd en steeds weer die onverwrikbare,
en onbezweken liefde was, dus vraag me,

vraag me naar de omheiningen, de muren die we bouwden,
vraag me naar het spieken over weer een horizon,
naar wie het helderblauw nog verscholen ziet
achter die donkergrijze wolken, vraag me

naar het gluren over elke schutting
en hoe we elkaar steeds weer vinden,
onder een opengebroken hemel, in het razen
van de storm dwars door dit leven heen, dwars door

val het mooie, en dwars door al het lelijke, het geluk,
het verdriet en al je liefde, ja, morgen,

begint wederom een dag zoals zovele voorgingen,
morgen is wederom een uitnodiging, een oproep
van de hoogst denkbare urgentie, om op dagen
niet anders dan deze, een keuze te maken,

en geloven dat zelfs de verste reis ooit begon
met een simpele stap, dat de grootste groep ooit bestond,
uit een enkel gezicht dat tegen elke verwachting in,
durfde te dromen, dus vandaag, vraag ik je,

“hoe lang blijf je nog steken,
in een alsmaar haperende vooravond?
hoe lang eisen we nog van onszelf en de ander, alles
wat we niet langer geven kunnen?”

ja vandaag vraag ik je,

“ben je enkel onderweg, om een bestemming te bereiken,
of om jezelf en elkaar steeds weer te vinden
in de mooiste uitzichten?”

~ Myron Hamming